

Universitätsbibliothek Paderborn

Conferentiæ Theologico Morales

Compendiosè propositæ ac breviter resolutæ Ad Usum Directorum
Conferentiarum Hebdomadalium ... DD. Parochorum, Curatorum,
Confessariorūmque omnium

Ex Materia De Actibus Humanis Excerptarum

Sargar, Elisaeus

Augustæ Vindelicorum, 1720

Conferentia LXXIV. Utrum omne [p]eccatum mortale avertat peccatorem à
Deo, & convertat ad creaturam, ut finem ultimum ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41214

commissione, faciendo quæ prohibita, aut omissione, non faciendo, quæ præcepta sunt; pater ergò bonitas & congruentia definitionis quod primam partem, & materiale peccati.

127. Dicitur II. *Contra legem Dei eternam*. Ubi primitur formale, seu ratio formalis peccati, scilicet ipsa malitia & dishonestas. Quamvis autem malitia moralis actus humani, quæ est ipsa ratio formalis constitutiva peccati jam alibi definita sit *privatio rectitudinis secundum rectam rationem*, id *legem debitæ inesse*: adeoque in actu humano malo, seu peccato duplex sit malitia seu deformitas una contra rectam rationem, & altera contra Deum, quæ est præcipue considerationis Theologicæ: & ideo S. Aug. convenientius definit peccatum per hoc, quod est *contra legem Dei eternam*, quam ex hoc, quod est *contra rationem*. Unde recte iterum

Dicitur III. *Dei eternam*, quæ est ipsa ratio & voluntas divina indefectibiliter ordinans honestum prætermissa recta ratione & lege naturali vel positiva; quia nimis hæ derivantur à lege divina æterna, tanquam radius à sole.

CONFERTIA LXXIV.

Utrum omne peccatum mortale avertat peccatorem à Deo, & convertat ad creaturam, ut finem ultimum?

128. RESOLUTIO: Omne peccatum mortale continet implicitam saltem aversionem à Deo ut ultimo fine: & conversionem ad creaturam ut finem ultimum. Ita com. Doct. Theol.

D. Thom.

D. Thom. 1. 2. q. 17. a. 3. Scot. 1. dist. 1. q. 5. &
alibi.

Probatur ex Jerem. 2. *Obstupescite cœli super
hoc, & portæ ejus desolamini vehementer: duo enim
mala fecit populus meus: me dereliquerunt fontem a-
qua vivæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipati-
us, quæ continere non valent aquas.* Quasi diceret:
Aversi sunt à Deo bono incommutabili, & con-
versi ad creaturas vanas, fluxas, & transitorias.
Deinde palam est, omne peccatum mortale con-
trarii legi Dei, cujus observantia necessaria est
ad conservandam conjunctionem cum Deo per
charitatem & gratiam, & obtinendam beatitudi-
nem; illam enim tollit, ab hac excludit: ergo om-
ne peccatum mortale continet aversionem à Deo
ut ultimo fine, saltem implicitam. Dixi saltem im-
plicitam; quia peccatum mortale non semper con-
tinet formalem & expressam à Deo aversionem:
sic enim dum quis peccat mortaliter ex infirmitate,
vel etiam malitia, formaliter quidem & directe
non vult, sed potius nollet averti à Deo; hoc
ipso tamen, quo liberè vult peccatum mortale,
quod scit repugnare Deo, convincitur virtualiter
& implicitè velle aversionem à Deo. Et quia e-
iam transeunte actu peccati, nihilominus malitia
peccati in anima habitualiter perseverat, donec
per penitentiam deleatur, planè sequitur aversio-
nem illam à Deo durare, quamdiu homo in statu
peccati mortalis perseverat, ut verissimè dicatur
talem hominem non habere Deum pro fine suo,
quæ extrema malitia & miseria est.

129. Probatur secundò altera pars: & conver-

K 5 sionem

sionem ad creaturam, ut finem ultimum. Ultimus namque finis universum dicitur illud bonum, quod propter se tantum amatur & appetitur in operatione, & non in ordine ad aliud: atqui omnis peccans mortaliter appetit creaturam propter se, & omnibus aliis anteponit, quia anteponit ipsi Deo summo bono omne bonum eminenter continent: dum enim ejus legem violat, gratiam & amicitiam respuit amore creaturæ, hoc ipso plus amare creaturam, quam Deum convincitur: ergo convertitur ad creaturam, ut finem suum ultimum plus Deo dilectum.

Unde sequitur I. Quamvis nullum peccatum mortale quantumvis grave, formaliter, intrinsecè ac simpliciter sit malitia infinitæ, ut bene probat Scot. sup. cit. Non enim potest esse malitia infinitæ secundum suum materiale, utpote actus humanus, minus ejus omissione: neque secundum suum formale; sic enim est privatio rectitudinis vel perfectionis debitæ inesse actu vel potentia infinitæ ac limitatae. Nihilominus II. omne peccatum mortale, in ratione offendit Dei, rectè dicitur malitia quasi infinitæ. Sic Theologi communiter cum D. Thom. 3. p. q. 1. ad 2. Scot. 3. d. 20. q. un. Ratio est: quia eo gravius est malum, quo major bono opponitur, & eo major est offensa, quo major est dignitas personæ offenditæ: atqui omni peccato mortali offenditur Deus infinitæ maiestatis, estque aversio à bono infinito: ergo omne peccatum mortale in ratione offenditæ Dei rectè dicitur malitia infinitæ extrinsecè & objectivè, comparando scilicet malitiam ad Deum ut terminum

num offendæ. III. Peccatum mortale etiam unicum justè punitur pœnâ æternâ: est de fide. Si-
cut enim convertens te in operando ad summum
bonum super omnia dilectum, ex acceptatione di-
vina jure mereris præmium æternum; ita sanè
peccato mortali avertens te à Deo summo &
infinito bono, & convertens ad bonum creatum
vilissimum contra Dei legem, atque adeo supra
Deum dilectum, non sine gravissimo, licet im-
plicito boni infiniti contemptu, ex justissima in-
dignatione divina jure mereris pœnam æter-
nam; ut sic in æternum manens aversus à
Deo æternum miseris in creatura. IV. Pecca-
tum mortale commissum, extra Sacramentum
non remittitur per ullum actum, nisi amoris Dei
super omnia, aut contritionis perfectæ. Ratio
est: quia oppositâ viâ & ratione ad Deum rever-
tendum est, quâ ab eo aversi sumus: sed pecca-
tor peccato mortali avertitur à Deo summo bono,
plus amando & præferendo illi bonum creatum:
ad Deum igitur ejusque gratiam reverti debet de-
nuò amplectendo & amando Deum ut summum
bonum super omnia appetiativè, præferendōque
omnibus bonis creatis, etiam sibi ipſi; quod ex-
plicite fit in actu amoris Dei super omnia; & fal-
tem implicitè fieri debet in actu contritionis per-
fectæ, quâ dolemus & detestamur peccatum com-
missum super omne detestabile, quatenus est
offensa Dei summi boni super om-
nia dilecti.

CON-

Ultimus
im, quod
in opera-
i omnis
opter se,
onit ipſi
ter con-
atiam &
olo plus
ur: ergo
ultimum
eccatum
trinsecē
probat
tiæ infi-
Etus hu-
cundum
titudinis
entia f.
pecca-
e dicitur
iter cum
in. Ra-
majon
a, quo
i omni
majesta-
omne
etèdi-
ctivè,
t termi-
num